

A FÖLTÁMADT LÁZÁR.

Uram, bocsásd meg, hogyha vétkezem,
De ez az élet nem kell már nekem.

Elhagytam egyszer és jó volt igen
Aludni sírom áldott méhiben.

Hallgattam, hogy a fű nő zajtalan,
Ó, a síroknak mély nyugalma van.

Már vártam, hogy virág meg rög leszek,
Mikor e zajba visszavitt kezed.

Úgy bánt e fény az örök fény után
S az ember, aki bámul rám bután.

A sok kiáltó és sok törtető,
Ki mind hiszi, hogy úr és isten ő.

A férgek lenn mind csöndesek nagyon,
Pedig övék ott ország, hatalom.

Engedd, hogy szépen visszatérjek én
S tovább pihenjek békém éjjelén.

Ki áment mondott, az mit kezdjen itt,
Uram, bocsáss meg, engedj el megint!

(Szeged.)

JUHÁSZ GYULA.